

bekend is, te verwachten was, loopen de opvattingen omtrent het een en ander nogal uiteen, ja, staan niet zelden diametraal tegenover elkaar en ieder vindt zijn zienswijze zóó overtuigend en belangrijk, dat hij die ook het publiek, dat in zijn geheel tot critiek niet in staat is, in courantenartikelen meent te moeten voorzetten.

Van alles wordt als aetiologisch moment genoemd: atmosferische toestanden, versch fruit, versche groenten, melk, drink- en badwater, steekvliegen, kouvatten, contact met onbekende virusdragers en naar gelang men het er al of niet mee eens is, wordt raad gegeven. Zoo kon men in dezelfde courant door twee verschillende „autoriteiten” twee diametraal tegenover elkaar staande voorschriften lezen.

Het kan niet anders dan dat een dergelijke chaos in de opvattingen van de medische wereld ondermijnend werkt op het vertrouwen in de medische wetenschap in het algemeen.

Onderling meeningsverschil over wetenschappelijke quaesties hooren niet in de dagbladen thuis, doch moeten in de vakbladen behandeld worden. Het leekenpubliek heeft recht op korte, zakelijke, doelbewuste verklaringen en raadgevingen. En deze liggen m.i. op den weg van de hoofdinspectie van de volksgezondheid en van niemand anders.

Alleen bij bijzondere plaatselijke omstandigheden ligt het op den weg van de plaatselijke, medische autoriteit, eventueel na overleg met bovengenoemde instantie. Maar deze zij dan ook werkelijk een autoriteit en men late geen verdere maatregelen nemen door personen, die geen verantwoordelijkheid dragen zooals o.a. in Haarlem is geschied bij het sluiten van een voorbereidende school.

Vóór alles moet er een vaste lijn gevolgd worden op gevaar af eens een keer verkeerd te gaan. Terugkeer naar den juisten weg is dan gemakkelijker dan als men verdwaalt in een warnet van kronkelpaden en zijwegen.

Daar er in deze tijden een volkomen redelooze angst heerscht onder een groot deel van het publiek, meende ik, dat het een belang van de eerste orde is, indien het bovenstaande onder de aandacht van de medici en vooral van de werkelijke autoriteiten werd gebracht.

Haarlem, 21 September 1938.

W. J. H. MASCHHAUPT.

JOODSCHE ARTSEN IN DUITSCHLAND.

In het nummer van 24 September deelt collega L. L. POSTHUMA mede, dat in Berlijn in 1933: 70—80 pCt. der artsen Joden waren. Dit getal zal in 1938 practisch tot nul procent worden verminderd. In 1933, dat zal ieder met mij eens zijn, „des Guten zuviel”, in 1938 van hetzelfde „zu, wenig”. Collega POSTHUMA zegt dat „de geschiedenis zal leeren, of de ontwerpers van 1938 de gerechte en verdiende kwijting zullen erlangen”.

Over de ontwerpers van 1933 behoeft, volgens deze redeneering, de geschiedenis ons niets meer te leeren! Laat ons hier niet verder op ingaan, want het is juist mijn bedoeling te vragen: in dit geneeskundige *Tijdschrift* géén politiek. Stel U voor, dat ook wij, R. K. artsen, eens begonnen over vervolging van ons Geloof en onze Geloofsgenooten in Duitschland, Rusland, Mexico, Spanje! In Frankrijk werden wij voor veertig jaren al vervolgd, maar gelukkig moet er geen woord ooit van in dit *Tijdschrift* bestaan hebben.

Wehl, 26 September 1938.

TH. A. BLOM.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

ZWITSERLAND. — Huwelijk en vallende ziekte. Het gemeentebestuur van Zürich had zich verzet tegen het huwelijk van een lijder aan epilepsie. De geneeskundige raadsman had bij den jongen man bovendien secundaire dementie